

תן לי להרכיבך
כחדש
על כנפי דמיוני
החזק בי חזק
שלא אברח
הסמך גופך
נשימת אפך
אלי
שמור צעדי.

אני רוצה
להפשיטך
ערום ועריה
ממגננותיך
לשכר לאיטי
את תומתך

במקסמי שוא
אענה
לבקשתך.

שקופה במבטך
עוקבת אחרי
תנועותיך
קטנות ככל שתהיינה
ואתה
הנשקף בעיני
נשבה בתנועתי
בגופי
בפני
בשפתי
והמעגל סביבך נכרך
בחוט של משי
עדין
עדין כל כך

הייתי פורשת
אותך תחתי
על הארץ
מתעטפת בך
ארוכות
בטרם
יכרך גופי בשלך
הנרגש.

רק אז אלחש
אותי באזניך
ככה אני.

ככה אני
עונגת לי
כל
צפונותיך
מחדש

מיניות מתפרצת

מיניות מתפרצת עצורה ושוקקת על שמריה לתפוח
אני צורחת אני כורעת ללדת את מהותי
חשוקה במצולות תשוקתי
בודדה בתוכי

הם מערסלים אותי בחמדנות מבטיהם
מכרכרים סביבי
לטעום לבלוע לטבוע
לגעת לדעת
את סוד בשלותי

ואני
משקיפה עלינו מנגד
בבדיחות דעת סלחנית ועולבת
לוהבת
אל תוככי נשמתי.

לגרום לה לאהוב אותו
שווה ערך מבחינתו
לנסות לתפוס את הגשם
ככה בכף ידו הפרושה אליה
בשקיקה.
בשתיקה.

בחלקים הכי חשופים שלו
הוא נפתח לפניה
כמו שהוא יכול להפתח
במלוא גבריותו
רק מול אישה
משתיק בתוכו את הקולות
הפנימיים שמזהירים
לוחשים בו
לא להלחם על פנטזיה
שכמותה.

עמדנו על סף תהום
ופסעתי צעד אחד קדימה אליך
לא יודעת אם מותר לעשות
את מה שאסור לעשות

הייתי רוצה שתאפשר לי
לראות את הימים מעיניך
שתיקח אותי למסע דרכך
שתראה לי אותך כפשוטך.

עוטפת
מעטפת
מתעטפת
בשולי ילדתי
כמה נעימה הנגיעה
בעצמי ובשרי
באני הקטנה
בריחה על שלי
ואני מחבקת
מועכת.
לא יודעת
מי מתרפקת
על מי.

בשעריה היא
מכניסה אותי
לאיטה.
טעמיה
עימי ועימה.

טועים אולי לחשוב
שאת תשוקתי ותאוותי אני פוערת.
הן את נשמתי המפרפרת
ברוחים בין השורות
אני מפקירה חשופה
ועמוקות בי השתיקות
המחפשות רגיעה מסערתם.

השחור אינו מוחלט
או לבן שהוא לגמרי
גם האפור אינו כזה.

ואני צובעת בעצמי
את מרווחי
ההסתכלות שלי.

מודדת צעדים ביני לבינך
מגיעה, מרפרפת והולכת
מגדילה את חריצי המדרכת
ומבטך שנצמד אלי מלטף את אחורי

ואני מתרחקת לאיטי
אוחזת ברכות בין כפות ידי
את תשוקתנו המתחמקת
מודעת לרעידותיה בי.

איני יודעת אם ומתי
יפגשו שוב עיניך בעיני.

המקשים

הקלות הבלתי נסבלת, שהם מקבלים על עצמם את עול ההקשות במהירות בזו אחר זו ולעיתים אף בחמת זעם אצבעותי מכות והם, שמרכינים את גופם, מתיישרים חזרה, כמו כורעים לכאורה, תחת עומסם ונענים לשונות גחמותי, להלמות ליבי ושגיונותי. תנועתם משתנה בהתאם לקריאתי בשמם ואיני יכולה אחרת.

הוא איש של מילים מועטות
אך יודע להפיק מנעד של צלילים
שמפליאים לסחרר אותה להרגיש
שנשית היא ונחשקת בעיניו
שתדע עד כמה עורגות לה
מילותיו.

בחרתי בחיים חסרים.
במודע בחרתי בהם
כדי שאוכל לשמור
על מלאות חיי.

כל הנחלים זורמים אל הים
ורק אני זורמת פנימה וגלי סוערים
הופכים בי מלפני ולפנים
מבלבלים
והתשובות מונחות ברורות לפני
מחכות לתורן
שאחליט אם דעתי כדעתן.

היא משחררת לו חסימות.
רעש פנימי רועש לא פחות,
היא אומרת לו ורוכנת מעליו.
הבל פיה כבד מעשן של שנים,
גופה הכבד כבר בא בימים
וידע לפניו גם גברים אחרים.

אך היא משחררת לו חסימות
רעש פנימי רועש לא פחות
היא אומרת ומזקיפה
את תשוקתו הבוערת
וידיה עושות בו שמות
בשינים מצהיבות וחיוך בעיניה
וכלו נפתח והוא בא עליה
וידע, שהיא החזירה לו
את כל אהבותיו הקודמות.

לילות קצרים וימים
נפגשים ארוכים
כמונו לפעמים
מעירים בי את כל
הקצוות הפרומים
ואני שעורגת
חצויה בזרועותיך
ראשי סחרחר
ושפתי בשפתיך
באותם רגעים רק רוצה
סיפוק של שטיון ושכחה.

איני יכולה שלא
גם אם, כמו להכעיס,
יהיו חלומותי
באספמיה או בהקיץ.
בלעדיהם
תחמוק לה התקווה
מתיבתה של פנדורה
החוצה
בלי לדעת איך
לחזור אלי בחזרה.

על אבני שפת אמי
אני מניחה מטעני.
משתנה ורבגוני הוא
ומשקלו מקשה לעתים
את התנהלותו.
אני נוטה לסלוח לו
ולפעמים גם לי
ועיניו שמביטות בי
בפליאה
פוקחות מבטן
כמו לרווחה.

הוא אוהב לכתוב לה על הבטן
בדיו סתרים הוא אוהב
להתכתב עם תשוקתה
והיא רוצה
שינגן בה מיתרים
ללא מילים,
שלא יתן מנוח
שישחזר בה רגשות
שחשבה לשכוח.

והציפיה
מחוללת בי מהומות
מסחררת את מחול שדיה בנפשי
יודעת כמיהתי
ואני באה אליה בעיניים פקוחות
מחבקת בשקט
אוהבת
ונפרדת.

מילים שחופזות
בנבכי זכרוני
מותירות בי
לעיתים
צריבה מוכתמת
של עבר
שלא סיימתי לחוות

ואני ידעתי איש
ופניו אחרות בעיני

ואולי זו אני שמתבגרת

השנים שחלפו
וסערתו
שנתנה בי אותותיה
ורעב בעיניה
הפכה
לריקה מתכנה

טוֹוה סביבך קורי עכבישה
סקס אפיל אותך ברשתה
לשון על כפל לשון תרגיש
כמו להכעיס
אערסל תשוקתך
ואולי אחמול
ואולי
אוהבך כפשוטך.

זויתית ודוקרת
היא יודעת להיות
חדה בקצוותיה
לא מעגלת פינות
גם לא שוגה
בשרעפים בטלים
או מילות אבהבים
נדושות.

הצבעים הכחולים
חסרים
והיא עד גדותיה
אדומים וכתומים
שצובעים בה
מרווחים
אחרים.

צער קל מדרבן
את הלשון
אך הצער הגדול
אילם.
והיא שאוהבת אותו
רוצה בו זמנית
להתרחק
יודעת שידי נשים
חורצות גורלות
כשידי הגברים
רועדות.

נוכחות של יצר
ותשוקה
אני נכוות
ברכות
מהתחושה
מותירה לה
לעבור
מעלי
בתוכי
אל תגמרי
השארי
אני קוראת לה
עמדי
אל תאלמי
אני לוחשת
אל תחסירי
אותי.

גופי
מתעתע
טוען בי
אדרנלין
לא ממומש
פועם
פרוע
מרוגש.
ואני
כל כולי
מקשיבה.
תוהה אם
להכנע
לגחמותיו.

לא יודעת
איך לומר
שאינ בי
פרפרים כפעם
שהכל
נגמר
ואני שנמלאתי
ציפיה מסוחררת
מרגישה
שנולדה בי
אישה
אחרת.

היא מעגלת בו עיגולים
קטנים קטנים
היא מעגלת
כמו נחש
היא מתפתלת
והם בה גדלים
העיגולים
והתשוקה
בו מצמיתה
והיא שומרת את נפשה
לא לעגל מין עיגולים
שיתעצמו מדי
גדולים

האביב נדחק בין חרכיה
והריח שנשבר
כה עדין
כה אכזר
מתדפק אל שעריה
מתפשק בנחיריה
ולרגע
גם אם קט
אין בעולמה
מחר.

אלביש מילותי
במנעד דקיק
שקוף מה
ורח קדמון
של יער ואדמה
ישמש להן כסות
לכסות מחלצות
ערוותן
מאד
ברכות

ובלילה ההוא אהבתי אחרת
את תוכי ככברי ידעתי
וחדרתי שכבות התקלפתי
בנפשי הבטתי ערום ועריה.
אני חושבת שהייתי מוכרת
אם גם לפעמים הייתי שונה.

אני נכרכת מחדש
אחריך בכריכה רכה
אתה יכול לדפדף
מהסוף להתחלה
ולגלות אותי חסרה
סימני פיסוק
או ניקוד מיותר
אתה יודע שאפשר

הכנרית

מרגישה איך מיתריה
נמתחים עד קצותיהם
סוחטים את רגשותיה
בסעורת נשמתה
והיא בכח מנסה
למתן את מנעדה
כמו אותה קשת
שרוטטת בידיה.

והמילים כמו תלויות
נשברות ביניהם להכעיס
אובדות בדרכן לצאת
והימים הולכים בנחת
זה אל זה באים
נושאים ברכות בחובם
את סגור עולמם

אצרח את המילים
שהלנתי בתוכי.
את תומתן אבעל
ואשמיש צליליהם
מוכרים ואחרים
רק על בדידותן
אחמול

אני נפרעת
והמחיר עדיין
טבוע בי
כחדש

לקחתי את עצמי המפורקת
יצאתי אל אבני המדרכת
ואני הולכת
מקבצת
מתוכי
חלקים.

ואולי רק
טפיחת המציאות על פנינו,
מעוררת אותנו לעצור ולחשוב.

ואני צריכה
להזכיר לי את עצמי
בענווה מחדש.

אני מורכבת מחלקים
שאספתי מאנשים
מאהבות שהורישו לי
ולא בדרכם האחרונה
להיות.

מחיבוריהם הקסומים
שזכיתי לחוות תובנות
להביט בעיני
ילדה מתפלאות
ופשוט להנות.

ג'ז ומוסיקה קלאסית
ומילים ותמונות
מכל זה אני בוחרת
מורכבת להיות.

ריחות של געגוע:
מאפים טריים
נענע רטובה
מי-ים על גופי
תבלינים
ועורך
תעתועים
אני משחזרת
מילים
עד שְׁאֵת
מתקשה
להסתפק
במשוואות בלי
נעלמים.

הסר את המסכה ותן לי להכנס.
התערטל ולא רק מבגדיך
אני רוצה לראותך אוהב אותך
בנוכחותי
אל תנסה להתאים עצמך אלי
או להכיל אותי

אני רוצה להשתתף
ברצונות,
בפנטזיות
בצרכים
בכמיהות
הכי אינטימיים שלך
בלי שתצפה ממני להבין
או לקבל אותך.

אל תבליג, תתאפק או תוותר.
זה לא עוזר לי לאהוב אותך יותר.

רק כשתהיה שייך לעצמך
אותנטי בשבילך
תהיה הכי שייך לי
ואני – לך.

אומר לך שאני
מתגעגע בך
עד שנשמתי נצרבתי
בשובך ובקומך
כואבת בלכתך.
אומר לך ש
אני פשוט
אוהב אותך.

אני לא יודעת מה
יותר חזק בי
בוכה - צוחקת
על שהוקל לי
והריק תופס בי הכרה
שנעלתי בעצמי
את היכולת חזרה.

It is all about Jazz after all

בדרכי שלי אלך
ואהמר מהמורותיה
אלמד פסיעותיה

בי

אדע חשקיה
וכל קימורי טעמיה
בלעדי בה
ללכת כולי.

ערמונים חומים וכבדים מתלהטים
באח המבוערת. פצפוצם מחמם
בו את השקט שהותירה בלכתה.
בשלות הפירות והחורף מזכירים
בצורתם הגדושה עסיסיות מלאה
בימים אחרים שידע רק איתה.
בידים חשופות הוא שולה
ממעמקי זכרוננו ערמון מקולף
ותוהה אם גם בימים אחרים
היתה האש קרה כל כך.

הדירוני נא.

אישה חוטאת אנוכי ופי
נוטף שירת אהבים ודברי
זנונים יוצאים מבין שפתי.

או אלוהי.

השמרו לנפשכם ממני
פן יגבר עליכם יצרכם
ויעמידכם זקוף ובוגדני.
לכו לדרכם וסורו משלי.

אל דבר איתי מילים שלא ניתן להעלים.

דבר

מעשים בי עשה ורצה

להפוך מלפני ובפנים.

לא לי האחרים גם לא

מעשיהם. אל תכביר

בהן שדופות וחלולות.

הנגיעות שלך בתוכי

כל כך, כל כך רכות.

ליזיסטרטה הוא קורא לה נא הפסיקי
כבר איני יכול להתנזר ממך ומידיך
הנחיני בין שדייך. ליזיסטרטה האמיני
בי. פסקי רגליך והוליכיני שוב אליך.
גופך כה קר ומנוכר ותשוקתי נשברת
אל ספך. אל נא תרחיקיני שוב ממך.

בין ספרטה לאתונה נשותנו העיקשות
מתנזרות מחלצנו מתעלמות מכלי זיננו.
שלום יציב קיים דורשות משדות הדם
ושערי החסד יפתחו שוב עד עולם.

מות איקרוס

אור השמש כבר נוגס בזהוביו
לוחך, שורף את שפע תלתליו
וצחוקו המאושר בשמים מתגרה
מעלה אל האלים נוסק עולה.

נהיתו של דדלוס מתפוגגת אחריו
וזהרורי האש מרצדים בתוך עיניו
ולפניו אין סוף הרקיעים שנפרשים
את אור חייו האחרון בשקט מכסים.

מה שלא מתחיל, גם לא יוכל להתקיים
או להתרגש. וודאי שלא להאמר או להגמר
אם בכלל קיים מה שאיננו ולא משהו אחר.

בוא נתענג על מותרות של ריקנות
טירוף לוגי מאין כמוהו
נאליים קולן של הנשים ונדיר גופן
נתחבר להגיונה של מלכת הלבבות.
נרגיש כמו אליס. בוא.
מחר יהיה זה יום חדש
ומה אפשר מיום חדש כבר לצפות?

הגשם שלה יורד מבפנים עוטף את כולה מכסה
פנים וצוואר ושיער. היא מזדככת. חובקת עצמה
לבדה נפרדת ממציאות נטולת אשליות. התחלות
חדשות היא מבטיחה לעצמה לנסות. צחוק ובכי
חוברים בה יחדיו. היא לא יודעת מה לעשות עכשיו.

הכל היא שומרת בפנים. לא פותחת את הפה.
לא מדברת מילה לא אומרת.
רק העיניים האלה שלה כאלה גדולות
מספרות הכל במילים אחרות.

היא מטלטלת אותך מערערת את תפיסת העולם שמוכר
היא רוטטת כך ולא מניחה. היא מציקה ומלטפת ורוצה
את כולך. מסירה התנגדויות ונוגעת בעומק הבטן הרכה,
לוקחת אותך לאן שרק תחפוץ ואתה תלך אחריה כסומא.
היא תדע את כולך מלפני ולפנים ותשאירך פעור בסערה.
אתה תכאב ותסבול, אבל לעולם לא תשבע. היא שלך
לכמיה רק אליה. ככה היא שלך. בבואתך.

כמה ריק יכול הלב להכיל
מבלי להתפרק לרסיסים.

חרשת בי אדמה חרוכה
בלכתך חרבה הותרת.
בקעים ארוכים מנשוא
פרעת בקרבי והחרשת.

בשדות כותנה בוהקים הצעתי מיטותי
את שדי הנחתי עליהם ברכות והחרשתי.
אני מחבקת עצמי רעבה וכמהה לליטוף
וגופך הארוך מעלי גוהר בי לגבוה.
אני תוהה אם ידעת אותה חמימות
בין כרים אחרים.

בערוב אחרוני ימי אגהר מעליך
אטעם ואלגום ואשתה את מיציך
גם האחרונים, כמו הראשונים ואדע
בודאות כי באתי, יחידתי, עדייך.

החזיקי ראשך, הטי אותו מעט
אל חשש, גם גופך יזקוף קומתו
יתגלה במלאות הדרו.
היישירי מבטך הביטי בעיני
ואולי אז תוכלי לראותך באמת.

ולפעמים הלב מחסיר פעימה מהוססת
שאולי אפשר היה לאצרה לפני שתאבד

היא אוהבת אותו משמיעה ראשונה
וידיו מצמיתות בה געגועים אל כולו
שגורם לה לצחוק ולבכות בו זמנית.

והוא בא בתוכה ואליה בעינים כבות
ומרעיד בה ברכות נשכחות להרגיש
איך גווה מתקמר ונפשה מתגבהת
בה לחון אותו בתשוקתו.

גן נטול עלווה
מי יהיין לומר שאין בו יופי
כמו שלכת זו שלי
סעורה ואדומת עלים
מתרפקת בו ובי
בפוארות עציו
כל אותם ימים.

האופן בו היא מסתכלת
משנה את ערכו.
נופל
עשרת
מונים
מבעבר
נגמר.
עכשיו נותר בלעדיו לקום
ולהתחיל מחדש ללכת.

שערה כה ארוך וקשה לסירוק
גולש יורד אל מעבר נחשי ידיה
רך למגע כורך עצמו לראיה
כחבל זהוב לצווארה
והוא
באינטימיות שונה מספר
לה את סיפוריו לפני השינה.

מעולם היה מאריך באזניה
את מילותיו בצלילות עצובה
והיא צמאה ושוקקת מביטה
כבאותו זמר שמדבר שירה
על סוזאן שלוקחת אל ביתה
ליד הנחל וכמוה היא חשה
שדעתה נטרפת והיא מתעטפת
במילותיו ושוכחת שקודם
באה אליו.

בגן לוינסקי לפרחים יש ריח אחר.

עטופים במעיליהם, מביטים
על המתבוססים מרחוק
עוברים ההולכים ושבים.
כה יפים החיים למכורבלים
בשפעת חומם מלהיטים
לילותיהם באלכוהול תנוריהם.
ואני נזכרת באותה קטנה,
מוכרת הגפרורים, שמחכה
לאביב עלומיה, המתבושש
ומגיע בדמי ימיה לקטוף
את פרחי גנה.

היי אשה ושותקת כלתי שלי
עוד רגע קט, רק אל נא דברי.
את גנך אקטוף לנו ואזריעך
שמחי עבורי בבואי אל תוכך.
הן ימים ולילות וכל המצוות
עוד יעמדו ביננו עד כלות.
היא מזדקפת זחוחה
בחיוך פגיע שמגיע
מעמקי חינוכה ומתיימר
לכסות בה כל מגע ורגש אחר
שעלול לחתור בה ולעד להשאר.
מפסקת עצמה לדעת
ובשקט
בשקט
נרגעת.

בתמונות הכי יפות של
לבן ושחור
אלה שנלקחו ממנה
בהסח הדעת
קמטים קטנים של יופי
חרוצים לה בעור
בצבוץ של שיניים
וחיוך בעיניים
קשה להכיר בה את אמא שלי,
זו שקשה לרצותה באלמנותה
ארוכת הימים וקשת הלילות.
היו בה פעם גם פנים אחרות.

אדם קם בבוקר ואיננו עוד.
אחרת יוצאת להליכה נמרצת
והשדות נפתחים אל שניהם
יתומים חדשים ופרחים מבושמי הבטחות
ועיניים כלות אל יומם שנקטע באיבו.
אשה חוזרת מהליכה נמרצת
שותה קפה וממשיכה את יומה.

היא שומרת הספרים
שורות של אותיות ומספרים
מסודרים תלי תלים.
רק היא יודעת מקומם
בערמות מגובבות
בקצוות החדרים
ולפעמים
היא שזוכרת התחלות
של סיפורים
שוכחת את סופם
ונפשה אוכדת בתוכם.

במציאות מדומה
של נגיעות בתהילה
היא נסחפת כולה
יודעת שהדקות הבאות
שיכות רק לה,
משילה מנגנוני הגנה
ונפערת לגלות
בעצמה ובקהל
פנים אחרות.
רק כשהבמה נפרדת ממנה
היא מבינה
שסף הגרוי הגבוה
מנע ממנה לראות
שבכוס התה שלה
נותרו רק דמעות עכורות.

עננים בקפה שלה
ודמעות
החיים בוערות
בה עד כלות.
הרחובות
מסעירים לה פנים.
היא יוצאת לבדה
לבלות.
ובלילות קרים
תארח זרים לחמם
נשמתה
להנעים לה שנתה.

עבור בי שתי
ובקר ערב
ארוג קסמין
באצבעותיך
מהומות
טוהה אותי
כולי כחדשה

היא לא מבינה שכדי לאבד משהו,
צריך להרגיש תחילה חיבור אמיתי.
אינה מכירה אותי כלל ואני בשלי
שומר עצמי לא לה, אלא בשבילי.
והיא בדרכה העיקשת תאבה ודורשת
יותר ממה שאני יכול ורוצה לה לתת.

מזעזע בי את אמות הסיפים
מופיע בהפתעה מולי מתישב
שולחן לידי כה קרוב כה רחוק
עליו פניו בת שחוק ואני רוצה
לשבת עליו ולפתוח מכנסיו
ולצעוק.

והם קמים לדרכם
ואני מלווה במבטי את התרחקותם.

בעיני בבואתי איני יכולה
לקפוץ מעל גבולות הפחד
דומה שעצביה חשופים
אליו כולם.
קשובים לכל תנועה
ולו קלה
במנעד הפתוח.
וכשהרוח עוברת עליה ובה
היא יודעת שמה שרואים מכאן,
צריך לראות מכאן
ולא משם.

זיון עצל וחולמני של בוקר
מפתיע אותי מנומנמת מאחור
נצמד חזק ומחבק
מלטף ברכות את שדי
הופך וחודר אלי.

זה היה לך בידיים
אהבתי אותך
והמשכת לכת
נגעתי
נבהלת
והתרחקת.
אהבה חדשה
ואשה.

ארקום עליך בחוט.
אשחיל אותי
כבקוף המחט.
תאוותנית
מינית
וחשקנית.
אעבור כך
מעל
בתוך
ומתחת.

מפח האשפה של ההסטוריה
אני מלקטת שאריות ממוחזרות
של דברים שהעדפתי לשכוח
מפני כאלה שבחרתי לשמור.

אני לא אוהבת לחשוב על עצמי
כעל מכורה, אלא כבעלת הרגל
כזה מגונה וחוסר יכולת שלא לזכור.

ובסוף אתה עומד שבור ותשוש
במעלה המדרגות היורדות
ולא נותר בך כח לעלות
ואתה חייב כי הן משתרעות
לפניך ואתה יודע
שאינ כל דרך אחרת לעשות.

מיתר אחד פקע בה כאותה
ערבה בוכיה בחצר ביתה
מרכינה את ראשה תחתיה
כורעת ברגשותיה.
בגוף היא מבינה אבל
בנפשה המסתבכת בה
היא מאד מתקשה.

והוא, הגיבנת שלה, נגוז
בשתיקה נאלם במעבי
יומה, העמוס לעייפה.
היא יוצאת לבלות
להשלים השעות
שחלפו בשלו
עד כלות.

כל שרציתי הוא רק לחבק ולהשכיב אותך
להפשיט אותך ממחסומיך ולחדור אליך
מקדימה ומאחור. תגמור. אגמור. נזכור.
לא מבינה איך יכולת(י) לברוח ולהותיר אותי
לשכוח.

וכשהלכת
הותרת
רק כמיהה לא מסופקת
וגעגוע צורב
במקום שבו היה בי פעם
עבורך הלב.

יש בי פינה עבורך
גם אם אתה שב
ואינך חוזר אלי

ולפעמים מספיק
אחד קטן
כדי לתת לו להרגיש
שהשמש בו זורחת
כל הזמן

אתה לא יודע איך לקחת אותה
והיא שם דמומה בשבילך לתת.
אהבה שלא מוצאת בכך מקומה
כמהה לאפשר לך לבוא אליה
ולדעת אותה ברה כבראשונה.

ואחרי הלובן הגדול
נשאר בי הסינוור
שמרטש את האור.

זוכרת רגעי חסד ירוקים
ואת יופיים הפראי
שהפך לאפור.

אני יודעת
שמוטה בי ענף
ואינני ככל הצמחים.

אתה מפשיט כמו גבר
אני מתפשטת כמו אישה
בצל שמתקלף משכבות הגנותיה
עד שחודר עמוק אל תוך נפשה.

הוא כתב את המציאות
כמו שמיילס דיוויס ניגן.
באותה פראות וחושניות
תאבה ושלוחת רסן
הוא חי על הקצה. בוטה
שחט פרות קדושות
באמריקה שלו האחרת,
הלא זוהרת.
תולדה של וויסקי
וזיונים פרועים,
בחצרות אחוריות
ובמועדונים.

"שנינו הכרנו אותו" / צ'רלס בוקובסקי
... הוֹרֵדְתִּי אֶת
מִכְנָסִי, יִשְׁבְּתִי, חֲשַׁבְתִּי
שֶׁלְדָפּוֹק לֹא קָשׁוּר בְּכֶלֶל לְלִהּיוֹת "אוֹהֲבִים"
וְלְדָפּוֹק לְעֵתִים רְחוֹקוֹת
קָשׁוּר לְסִפְרוֹת
וְסִפְרוֹת בְּכֶלֶל
לֹא קָשׁוּרָה לְדִפּיקוֹת חוּץ
מִלְכָּתוֹב עֲלִיָּהֶן כְּשֶׁאֵין מִשְׁהוּ
יֹתֵר חָשׁוּב בְּאַפֶּק, וְרֹב הַסִּפְרוֹת
מִמֶּשׁ דְּפוּקָה.
(תרגום: מואיז בן הראש)

הוא לימד אותי יין אדום וניגן בי מוסיקת ג'ז
הוא אהב אותי כפי שאיש לא אהב לפניו
ושתינו שמפניה לפני ואחרי וקינחנו
בטראפס ליקר מצופים שוקולד.
שנאנו, כאבנו וסערנו מלפני ולפנים
וידעתי מאז גם גברים אחרים,
אף אם ריח גופו נעלם ואיננו
ומראו קלוש למדי בשכבות עברי,
חמימות מבטו וידיו העוטפות בי
צרובים בעורי, באפי ומעמקי זכרוני.

אני מנביעה אותי אליך.
נשמת אפי מתרפקת
בפרפרי נשימתך
חובקת.
ואני מביטה בגופי
שגוהר מעליך,
זה שעכשיו
כל כך יודע אותך
ומחר כבר ישכח.

בין הדימדומים
ועודני עצומת עיניים
ורפויית איברים
תפסו
אחזו
צבטו בי
זרועות תמנונך
ארוכות הידים
מחוללות
ואני חורקת שיניים
נושכת שפתיים
עוצמת רעבות
וגופך חומד נסתרותי.
אני לא מעזה ללחוש לך
שכבר די.

יש בי הרבה תוים
ואתה בוחר
בסולם הלא הנכון.
הקשב.
אני אוהבת ג'אז.

ולשונך המורגלת
במילים
על בשרי דוקרת
מחטים.
אני מתחדד
בחזרה מחזיר
לך
לדרכך
אני משחרר
עצמי ממך.

נופפי בשפעת שיערך
יורד ארוך על מסך מבטך
ואת קורי תאוותי לכדי,
אצרי בתוכך.

משכי אותי. אל תרסני.
חסר מעצורים וחשוף
אליך ואל גופך.
קחי אותי כך והלאה ממך.

חיוכך בי מעיר ישנים
זכרונות חטופים
ואני כבר ידעתי
ימים אחרים של יופי
ותשוקה ואשה.

קומי היא אומרת לי קומי
יישרי רגליך וצאי ממעגליך
שברי סחרורם. דחי הלאה ממך
את איוולתך, אבודה שכמותך
את כל כך רחוקה מעצמך.

ואני מביטה באדום שפתיה
מסיטה מבטי אל תוכי
ומחשבותי מתרחקות
וחולפות הרחק מעליה
נוגעות-לא נוגעות בלהט
דבריה ואני בשלי בשלי.

עצב גדול ופנימי
נמצא בתוך השמש
שזורחת מתוך פניה
והיא לא מכירה
בתוכה חיוך אחר.

אין לי בעיה לומר
את המילה האחרונה
או לא לאמרה כלל.
אבל כשאתה
מביט בי ככה
ושותק
אני מתכנסת
ואין לי מה לומר.

אני אחראית בעיניו על המילים. גם
משפטים נכללים בתחום האחראיות
ולפעמים הם כבדים וכורעים מעומס
הברות, עיצורי צלילים ומשמעויות.
אני קוראת בקפידה את הרווחים
עוברת בדקדקנות בתוך השורות
מפלטטת ועושה אהבה מתפנקת
עם כל האותיות, לא שוכחת סופיות
הוא אינו יודע. לא מכיר את הכותבת
שמלטפת אות ועורגת אל אחרת.

גע בי אני רוצה שתגע.
אל תרגע בי רק גע
צייר אותי צבעים חמים
מערבולת של חושים
המון כתומים ואדומים
ערבב אותי היטב
טרוף את הקלפים.
אל תחשוש מהמגע

עדיפה כיתת יורים על שירת נשים
הבל הבלים, אמר קוהלת ולא יסף
ודבורה ומרים בתופים ובמחולות
יוצאות ומפתות ואף חנה משלהבת
במילותיה את הרוע המזדקר
מתוכם ומהדירה עצמה משכמותם.

אנגן את ערוותי בשיר אלחין ואזמר
אפתה ולא ארפה, כי קולי כסירונית
יעלה בי, ישתטה ולעיתים אף יתהדר
להחליש ולערער וקול גבר להצמית.

יש לו נשמה של צועני
או לפחות של מריאצ'י
שנאסף אליה מן הרחוב
והוא שנשבע לה לחצות
את גבולות הנוחות
אוהב ולא רק בה לנדוד .
היא יודעת אותו ומבינה
ובדרכה שלה חוצה
את גבולותיה שלה.

רוצה להרגיש את חום הגוף שלך.
את הגרוי צומח ואת כניעתך אליו
מקצות הבהונות ועד לשיער ראשך
וערוותך רוצה להרגיש את האיש
שבך פוגש בי את האשה והתשוקה.

איני יכולה. מצטערת.
חשבתי שארגיש אחרת
ועכשיו כשאתה בהישג
היד אני משתבללת.
סוגרת בתוכי קצוות
ופותחת בפניך אותי
בפנים אחרות.

מביטה לו בעיניים ומחייכת בניצחון
ידי על העליונה. אין בכך יותר שימוש.
הספק שהופך לתחושת חוסר בטחון
לוחש לי ברכות, בארסיות שזו טעות
ואני

אוטמת אזניים, עוצמת עיניים ובשלי
לגמרי יכולה לחצות בי את הגבול
בצעדי בלט על קצוות של מסמרים
לומדת שיש בתוכי גם כוחות אחרים.

חופנת בכפותיו את שדיה
מנשקת את כל האצבעות
לוטפת בעיניו את כל פניה
שפתיה נפשקות בו וחשות
את הכמיהה שמתגבהת
ומצמררת את שדרת גופם
תוי קמטיה ארץ לא נודעת
ולא לחדול במ געת לעולם.

כחפץ שאין בו הוא הופכה מעליו
משליכה אל מאפלית עמקי זכרוננו
מותירה חשוקה ברצף חייו
כלל לא נוכחת בתוך קיומו.
אין היא יודעת, גם לא מרגישה
את סגור ליבה גם לא פותחת
נשאבת לתוך מערבולת נפשה
את כל עצמה בתוכו היא שוכחת.
אל תתנשא מעלי היא חושבת
מילים שעולם לא נאמרות בפניו
פושטת עורה מעליו היא עוגבת
הוא פולח דרכה ומסיט את עיניו.

הטרד אותי מינית קרא לי פרוצה,
הדר אותי לפני השם אלוקיך ודע
כי שחור שמת לטוטפות בין עיניך
במקום האור אליו התכוון אלוהיך.
והשחור יעיד עליך כי חשוכים
נשמתך, דעותיך וחינוך ילדיך
למען לא יאריכו ימך, על אותה
אדמה רווית דם שאתה ושכמותך
דורכים בשמו של אותו אלוקיך
על כל מי שנותן נפשו תחתך.

מחפשת אותו בעיניים
בוטשת דרכה ברחובות
כולה פותה ובוצרת
בתשוקתה מעיקה.
השפתיים שלה נפקחות
תוהות בבעתה
אם לא טעתה.

קשה שלא להשוות
את מה שהנך כעת
עם מה שרצית ואולי
היית יכול להיות
כשאתה מביט בילדיך
ורואה אותם לפעמים
כמראה הפוכה לחיך.

זכר כזב כזה בדיוק
שכן אחרת היה לוקח
אותה ופותח שעריו
אבל גנו נעול בפניה
וגם בפניו.

נוגעת בכך בקצוות הפרומים של הנפש
באותו ריוח צר בין הגעגוע לכמיהה
ממלאת בהיותי את שחסר בחייך
ויודעת אותך אבל לעולם לא רק שלך.

לוותר לפרועה שבי לצאת ולהריע
או לאסור עליה להרים את ראשה
כמה קשה לפעמים ההתמודדות
בין הנכון לשגוי בין המותר לאסור.
מה שעובר בי בפנים ומה שמעל
הקו שעובר פגיע ולא מובן בכלל
ואני מהלכת ברכות בין החלקים
מנסה לא לחצות גבולות מסוכנים.

בית שמש העוולה
ההדרה בה עולה
והקדמה שוקעת.
וילדה אחת קטנה
בקושי עם צמות
ננזפה והושפלה
רק מעצם היותה.
והיא עדיין לא
אישה מודעת.

היא מתדפקת לה בלאט על שערי
שתינו יודעות שאפתח ואכניסה אלי
אף אם ארצה לחזור בי מכוונתי
חזק כוחה משתינו יחד ומעצמי.
היא בתולית ושופעת, צעירה ויפה
עדיין לא מודעת לכוחה. מבטיחה
באלפי זיקוקי דינור את כניסתה
ואני שבויה וסעורה בלילותיה
ובשלושת ששים וחמשת ימיה.

היא רוצה אהבה פרועה כזו, שגבולות העצב החד סטרי מטשטשים בתוכה.
שתוכל לבכות בשקט על כתפה, שבעוצמות אינסופיות תאהב אותה ואת כולו
שתראה את השתקפותה בעיניו שתימס בין ידיו, שתטבע ותשכח שבאה אליו.

תמיד הייתי עצמי
גם כשהייתי פחות
רק שעכשיו אני דומה לי

הוא שולט בעצמו ולגביו
מצבי רוחו חסרי חשיבות.
בלילות כימים אחרים
עד קצות החושים
הוא מדלג בין מיטות
בשוליים רכים
וחסרי נחמות.

ולפני הגפת תריסי על מה שהותרתי מאחרי
לפני הכל. אני סוגרת דלת ונפרדת מאתמול.
מכסה רכות בשאריות של רגש את שנותר
מתפקחת כמעט רועדת עיניים שתיים למחר.

אני המאהבת הסוררת של המילים
מתלטפת כואבת בוכה וצוחקת אותן
שוברת בדרכי צלילים ומבנים משנה
משמעויות ומרכיבה מחדש גם אותי
כמו בובת המפטי-דמפטי, לפעמים.

היא בובת הסמרטוטים שלו
הוא נופח בה כשהוא רוצה
והיא מתרוממת, מתיישרת.
כשהוא רוצה היא גם מתקפלת
ונאלמת, נעלמת מעל פניו
לפי גחמותיו וצרכיו.
רק בלילות כשאינו מרגיש
היא ישנה חצי כפית
מכונסת בעצמה
בתנוחה עוברית.

לפעמים נדמה שנגמרות לי המילים להשתמש
ואני מביטה איך קטנה אחת והיא רק מילה,
קושרת גורלה באחרת ויוצרת משמעות שונה.
מאז ובכלל מפליאה אותי גבהות בטחונה
ללא תהיות מיותרות, להיות פשוט רק עצמה
בלי גינונים מיותרים, בין כל שאר המילים.

ילדה אחת פרועת שיער
ומעוכת פרצוף
נוסכת חוזק
בתוך העצב שלה.
מילה שלו היא מילה
רק לא בשבילה
והיא מתאחה
במקומות השבורים
באין הכניסה לאחרים.

ובתוכו הדיסונאנס
לובש צורה מכווערת
בין מה שכתב לה
לבין הרגשתו האחרת.

תשוקתי.
מתעוררת בי ובשבילי
שולחת ארוכות ידיים
אוהבת אותי
ואני כולי נפעמותיים
מתגעשת נרעשת
לבדי.

יש ביניהם תשוקה לא פתורה.
כזו שמתרגשת מתחדשת באיבה
מצמיתה עיניים ומשתיקה מילים,
כזו שחושקת אותם זה לזה מבפנים.

המציאות מחייכת אליו פניה
הוא מביט בפליאה בגופו ואליה
הן יד לא הניח בה ורק נתן ללבו
לפרפר בתוכו ולצאת מכליו בלי
שליטת בעליו.

ורק אחרי שבגדיו מוסרים
והוא בא בתוכה ואליה
והוא ערום ועריה לפניה מונח
נעצמת גם היא
הרחק מעליו
מגופה הפעור
ומאחרון לקוחותיה

מעניק עצמו במשורה
רק גופו שוקק אחרת
והיא כולה בוערת
מתמכרת לאותה שירה
שמהדירה ממנה את עצמה
בפני אישה אחרת.
והיא, שלעולם אינה
מתעמתת עם מחשבותיו,
פושטת מעליו את בגדיו
ובועלת אותו. ככה עכשיו.

נגן פתיין צלילים. נגן ללא מילים.
עלה בסולמות עטוף במנענעים
תיבות נגינה מתוחות קפיצים
אלתר בי.

ג'אז חופשי ואוונגרדי
חד פעמיות של מקצבים.

מתגעגעת עוד לפני הגעגוע שאחרי
לפני המאוחר שיהפוך את המוכר לזר
הרבה לפני.

אצבע אותך ארגמן אולי תכלת או כחול
במברשת קוצים אעבור על הכל. אשייף
פינות ישנות, אחדד שפיצים, אשיל מתוכך
משקולות עכורות, אלמד אותך להנות.
אולי תרצה אז איתי להיות אמיתי
אהיה לך ערפדה. אמצוץ לשדך
ניגר אדום וטעים על שפתי
לא אדע די לא אשבע מהיותך
אתה.
ואתן לך את שלי - כשלך.

כשהטל הצל שלה נופל
על היטל הצל שלו
הוא יודע שהיא שם רק בשבילו
הוא מוליך את הצל מצד אל צד
ככלבלב ברצועה והיא אחריו
היא לא תפצה פה שלא תמער
פן יגרשה, יתנכר וירחיקה מעליו
והצל שלה מתמזג בשלו ורק בשלו.

היא צועקת אותנו נעולים
רגלים ידיים ופה
כל החלקים
משולבים זה בזה.

לב שבור וגאווה פצועה
היא מתכופפת להרים אותה
מהרצפה אבל היא
נדבקת לה בחזרה.

חדרתי לתוכך במלוא זקיפותי
חשקתי בך יותר מתמיד לקחתי
אותך לעוף איתי בלי עבר או עתיד
אני חושבת, שממש באותו הרגע
הכי אהבתי אותך.

בגני שעשועי ילדים
משחקים עולים ויורדים
וגולות.
ומי שעומד מאחרי מלפני
ומצידי הוא העומד.
עומד עומד עומד
על כסאות מוסיקלים
מתנדנדים אוהבים בלילות
ובאים בימים על ספסלים
מבכים אהבות ישנות.

קח היא אומרת לי קח
ונותנת לי אדום כל כך
עסיסי מלא ותפוחי.
היא מפתה אותי.
אומרת לי קח
אל תברח. קח
בשבילי
את התפוח שלי.

במכחול שער מושחת לי קווים ישרים
נשאת בתוך המסגרת לא גומרת
מהר את העיטורים לא משנה את הכללים
לא מסדרת אחרת. הצבעים ברורים
והקווים ישרים. רק במקומות
מסויימים, גם אני לפעמים מעגלת פינות.

לאהבות ראשונות יש ריח של אדמה טריה
אחרי גשם תוחח כל רגב ורגב הופך
יש להן טעם של חיך מתחדש מתפתח
לרב טעמים ולשון מלקקת. משתוקקת.

לאהבות חדשות יש לב מעורטל ורגיש
ברומטר פגיע למזג אויר לא רוגע
יש להן טעם של עוד ורצון להפתיע
למלא עד התרוקנות והתמלאות מחודשת

לאהבות חדשות אין כח אנרציה שאהבות
אחרות סוחבות על גבן. הן בתוליות ורעננות
פתוחות למהמורות מפתיעות.

כשהשמרים תופחים
יש להם ריח שקורא לי לבוא
בוא בוא בוא
הם אומרים. עסה אותי, מעך ולוש
קפל אותי והפוך, חבוט אם צריך
שארגיש. אני קורא להם את המחשבות
מחייך לעצמי וממהר למלא את מבוקשם.

שאינו אוהב גויאבה
מן הסתם לא אוהב
כוסברה או ג'ינג'ר
חצוף ומעקצץ
טעמים שמלווים אותי
לא מלווים אותו.
אני חושבת
שגם אני לא.

הגשם בחוץ
מכה
בצעדי סטפס
וג'ין קלי
שר נצחים
והיא שכבר
שכחה
נרטבה.
לפעמים
מכה בה הגשם
גם מבפנים.

השתיקות שבין התווים
מנוגנות בעשר אצבעות
כפופות וארוכות
שזורות צלילים
מחוסרי מילים.
חידה רומנטית שנותרה
בלתי פתורה

בתוך קופסת זכוכית
קשורה בסרט
אתה שם אותי
לקישוטך ורוד.
חיה ונושמת
תוססת ובועטת
אני מחוצה לה
מצומצמת בעיניך
בטפשותך
כבובת תאוה
לראותך.

אתה מרגש בי פרפרים
ממעלה הבטן פנימה
מטפסים בי ועולים
מרפרפים
מתפרפרים
אולי כדאי שלפעמים
אהיה גם אני פרפר

ובלילה כשאעבור לחלומות האדומים
אעצום את העיניים, אגיף את התריסים
לפעמים אציץ מעבר לכתפי לאחור
דברים שבחרתי לשכוח ואחרים שאזכור
אני הולכת אל החלומות האדומים
פרגים של דורותי ועלי שלכת נחושתית
מציאות שעוד מעט קט תהפך לאמיתית

אן-דן-די-נו
אזמין או לא לכוס של קפוצ'ינו
אלק משפתי את הקצף שנותר
ואלגום מתוכו את מה שנשאר
אן-דן-די-נו סופה-לה-קטינו
סופה-לה-קטי-קטו
אליק-בליק-בום
בום-בום-בום
עשה לי את היום.

ארקוד לי מסוחררת
בין מילות השיר
ואותך אסעיר. אעיר
אותך מתנומתך
ואבעיר בכך
את תשוקתך
עד שתרגיש
אותי שלך.

בלילות פיאצולה וטנגו
כשכולם כבר ישנים
אני שומעת ונסחפת
אחרי קסמם של הצלילים.

מרימה רגלה כורכת
את ברכו ואחוריו
ושמלתה בה נעטפת
בתנועות של זרועותיו.

היא רוקדת מיומנת
ועקביה הגבוהים
מקישים פעימותיה
מסתחררים מסחררים.

הוא מכיר נשימותיה
ומחיש את תנועותיו
מוליכה על פי הקצב
גוף אחד ומקצביו.

ככל שגדלה המעמסה על כתפיו,
כך מתכווצות בשפתו המילים.
הוא אוסף בתוכו בתמונות וצלילים
את הרמון נשותיו משכבר,
עוברות מול עיניו התוהות
בין ימים סעורים ולילות לא פחות
לוהבות מתחלפות בפנים אחרות.
ולפעמים
הבדידות אוהזת בצבתותיה ונחנקת
מסתחררת לבדה בין ימיו לרגשותיו.

בוא איתי לים היא לוחשת ואוחזת בי
אני מרים כתפיים ובא איתה לים. סתאם.
בואי איתי למים היא לוקחת את ידי
אני מרים כתפיים ונכנס איתה למים. סתאם.
בוא אראה לך את שלי היא לוחשת לי
אני ממהר להשיל את עורי. סתם.
המים חמימים והים כל כך נעים.

על הבר לבדו
אפלולית לא מוארת
אלכוהול בידו
ואשתו לשעבר
בפינה מתנכרת
יד ביד עם אחרת
כבר לא לצידו
הוא נזכר
וגופה המחולל
מביט בעיניו
מחייכת בלי דעת
כמה עוד נוגעת
הוא מזמין
כוס נוספת
ושותה לשכרה
את הזמן שנותר.

אשיר בקול ערוות נשים
גם אשורר ולא אדמום
ומי שצליל קולי עליו גדול
שיתרגל שהרי ככלות הכל
משתנים בי הכללים.
אהיה כקול אישה, בקול
של גבר ולפעמים רבים
חוקים לא כתובים.
ואולי גם למתחסדים
בקול ענות של חולשה
עוד יבואו ימים אחרים.

ורק לי הסערה בי
בלי השקט שלפניה
לא כל שכן אחריה.
נאמנה כולה משכבר
ימים אחרים ולילות
סוערים לא פחות.
ואתה כמו להכעיס
בשלך הפנימי
שונה ממני
והפכים מתקרבים
מתרחקים ומתקרבים.

לפעמים הגומיה שבי צריכה להמתח אף יותר
ובחיי שאני באמת מצליחה להגיע לשפגאט
אבל למי בעצם אכפת. אני מחליקה פינות
מקפלת מלבנים ולומדת לעגל קוים מקבילים.
אבל תמיד מציצה לה זוית חדה ודוקרנית
שממאנת להשתנות ומכופפת בקלות את כל האחרות.

אחוזי האלכוהול בדמו גבוהים לא
בשלה והיא יכולה לראות לו הכל
בכחול שבעיניים ובברק המתעמעם
את מה שהוא עכשיו ואת מה שיכול
היה להיות ביניהם הוא כבר שכח.
ברגעי מצוקה מתרפק אצלה והולך
נוגע בעדינות בנפשה לוטף מרפרף
היא מאפשרת לו תעצומות עיניים
טובעת בכחול שלו פעם ופעמיים.

מטבעות לשון עדינות מתגלגלות ביניהם
לא עומדים על קוצו של יוד בכלל לא עומדים
שוכבים והמילים מלוות את תנועות גופם.
לפעמים הם שותקים והמילים נותרות
עייפות ולא משומשות, תלויות מעל ראשם
בלתי אם יהפכו בם ובגופם כדי להשמישן.

היא חושבת שאם תחזיק בידה את השמש
היא תרגיש את פלאי העולם. כולם יודעים
שהיא טועה, אבל היא עקשנית גם אם תכווה
בחזרה. בשלה נאחזת מוקסמת והשמש
כמו מחזירה בזהק בכתום הכתום הזוהב
היא מרוגשת וליבה מתרחב בתמורה.
כמה פשוטים יכולים הדברים להיות
אם רק רוצים נורא. היא עוטפת ברכות
את האדמומית הצורבת שמתפשטת בידה.

מונדריאן מרצד בה בניו-יורק
ברודוויי בוגי-ווגי בתלת מימד
והיא הולכת לאיבוד
היא לבד.
שתי וערב הם עולים צפים בה
הרחובות של התפוח הגדול
היא הכל בולעת בעיניה
את הכל

יש לה כתם לידה על פלח הלחי השני
עגול סימטרי, לא גדול, בעל גוון תכול.
לפעמים, כשקר לה או כשהיא מרוגשת
צבעו מתעמעם ודוהה, שונה מהשני
החלק החף. והוא, בניגוד אליה,
אוהב כל כך אותה ואת הפלח המקופח.

כדי לשמור על איזון צריך
לעמוד על קצות האצבעות
לבחור מילים הגמוניות
עטופות במלמה צבעונית
מותאמת לטעם האישי
של הוגי הנורמות והכללים.
לא תמיד יש מקום למשתנים
בתוך משוואת החוקים.
ואני לפעמים נועצת מחט ופורמת
משוואות מערערת מוסכמות
ופותחת חלונות אחרים.

שוטפת ידיים בשניה ובשלישית
לפעמים, כשהוא לא מסתכל
היא שוטפת בשקט
את זכרון מגעו בה
פעם נוספת.

הן יבואו לילות כימים אחרים
ואהיה גם אני באה עדיך
אסתופף בצלעך, אתחכך בבגדיך
ראה, את כולי הבאתי אליך

יש בה המון שורות של מצבי רוח
משתנים ומרובי פנים. חיים שלמים
נחוצים, הוא חושב, כדי להכילם
להקיף את כולם ולהכיר. נדמה לו
שהוא יודע כבר את רובם. אלה
שמסעירים אותו ואחרים שמביכים
או מלהיטים באלפי שברי צבעים
כמו בהתפרקות מנסרה אינסופית.
ולעיתים, יש בה רגעים
בהם היא נעטפת בשתיקה
ובכל הפנים שלמד להכיר אין
כזה שיכול לו לפצח אותה.